

UDKAST 24.01.2020

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder, lov om markedsføring og lov om finansiel virksomhed

(Opgør med kviklån)

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »§ 9«: », § 11 a, stk. 1-5 og §§ 11 b og c«.

2. I § 1, indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. § 11 a, stk. 1 og 6, finder også anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder og af ikke-erhvervsdrivende.«

3. I § 2 indsættes som nr. 4:

»4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.«

4. Efter kapital 4 indsættes:

»Kapitel 4 a

Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v.

§ 11 a. En fysisk eller juridisk person må ikke indgå en kreditaftale med en forbruger, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. De årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kan ikke kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på

35 procent. 1. pkt. finder ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1.

Stk. 4. Medfører stk. 3 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkortning sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Stk. 5. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kreditaftalen.

Stk. 6. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale i strid med stk. 1, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. 1. pkt. finder også anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1.

§ 11 b. En fysisk eller juridisk person må ikke opkræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, når forbrugeren har betalt omkostninger, der tilsammen udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb. 1. pkt. gælder også for den fysiske eller juridiske person, som den fysiske eller juridiske person overdrager kreditaftalen til.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på følgende aftaler:

- 1) Kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.
- 2) Kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato.

§ 11 c. En forbrugslånsvirksomhed skal efter anmodning fra en forbruger ændre en kassekredit, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, og som ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, til en kreditaftale med afdrag.«

5. To steder i § 15, *stk. 1*, ændres »overholdelsen« til: »forbrugslånsvirksomheders overholdelse«.

6. I § 18, *stk. 1, nr. 5* ændres »§ 3 eller« til: »§ 3,«.

7. I § 18, *stk. 1, nr. 6* ændres »lov om kreditaftaler.« til: »lov om kreditaftaler eller«.

8. I § 18, *stk. 1*, indsættes som nr. 7:

»7) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens §§ 11 a eller 11 b.«

9. I § 30 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning«.

Stk. 2-7 bliver herefter stk. 3-8.

§ 2

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som senest ændret ved lov nr. 1309 af 6. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12:

»Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

§ 11 a. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere må gerne ske

- 1) på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted,
- 2) på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden og
- 3) hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter
 - a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren,
 - b) kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren og
 - c) markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

§ 11 b. Enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. Markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere må gerne ske, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.«

2. I § 37, *stk. 3*, indsættes efter »9-11,«: »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

§ 3

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. *Afsnit IX a* affattes således:

»Offentlig forbrugerinformation

Kapitel 19 a

Offentlig forbrugerinformation

§ 333 a. Finanstilsynet fremmer den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område.«

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 2. § 1 finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der er indgået før den 1. juli 2020.

Stk. 3. § 2 finder ikke anvendelse på handlinger, der er begået før den 1. juli 2020.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1 og 3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1 og 3 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forbud mod udbud af visse lån
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Offentlig forbrugerinformation på det finansielle område og nedlæggelse af Penge- og Pensionspanelet
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Ligestillingsmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Høring
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Alt for mange danskere er endt i økonomiske vanskeligheder som følge af hurtig og let adgang til dyre forbrugslån (de såkaldte ”kviklån”). Disse dyre forbrugslån har ikke mindst betydet, at mange unge og socialt udsatte danskere er endt i gældsfølder, hvor man har taget et nyt lån for at kunne tilbagebetale et ældre lån. Desuden har nogle udbydere udformet deres produkt således, at lånene automatisk fortsætter fra måned til måned uden krav om afdrag. Den enkelte forbruger kan derfor ende med at betale meget høje samlede kreditomkostninger for lånet.

Ud over renter på flere hundrede procent er lånene også meget nemt tilgængelige, dvs. meget nemme at optage, og udbydes med lovning om hurtig udbetaling. Markedet er præget af en høj grad af digi-

talisering, og de fleste lån har kunnet optages på mobiltelefon med en hurtig kreditværdighedsvurdering. En undersøgelse fra Forbrugerrådet Tænk og Trygfonden viste i 2018, at hver fjerde unge mellem 18 og 30 år har et forbrugslån.

Samtidig er det meget bekymrende, at en væsentlig del af forretningsgrundlaget for en række af udbydere vurderes at være baseret på, at forbrugere ikke kan tilbagebetale lånene rettidigt og derfor er endt med at betale rykkergebyrer og forlænge lånene.

Der er allerede taget en række initiativer til at styrke forbrugerbeskyttelsen på forbrugslånsmarkedet. Den 1. juli 2019 er der indført krav om, at forbrugslånsvirksomheder skal have en tilladelse hos Finanstilsynet til at udøve virksomhed. Endvidere er det præciseret, at virksomhederne er forpligtede til at foretage en ordentlig kreditværdighedsvurdering, som skal sikre, at forbrugere kun ydes lån, som de er i stand til at tilbagebetale. Der er desuden indført regler om god skik, der forpligter forbrugslånsvirksomhederne til at udøve deres aktiviteter i overensstemmelse med redelig forretnings-skik og god praksis.

Disse initiativer er væsentlige skridt på vejen til at skabe et ordentligt reguleret forbrugslånsmarked. Der er imidlertid behov for at tage et klart opgør med kviklån og dermed sætte en stopper for ublu renter og omkostninger.

Regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet og Nye Borgerlige indgik derfor en politisk aftale om et opgør med kviklån den 19. december 2019. Med nærværende lovforslag implementeres den politiske aftale.

Lovforslaget har til formål at styrke forbrugerbeskyttelsen yderligere gennem forbud mod visse forbrugslån samt begrænsning af låneudbydernes muligheder for at markedsføre deres produkter. Ligeledes har lovforslaget til formål at sikre en beskyttelse af forbrugerne ved indgåelse af aftaler om lån mellem privatpersoner.

Lovforslaget indebærer et forbud mod alle forbrugslån, der har en årlig omkostning i procent (ÅOP) på over 35 procent, og som ikke er sikret ved pant i fast ejendom,

Med lovforslaget indføres et markedsføringsforbud, hvorefter en forbrugslånsvirksomhed, som udbyder en enkelt kreditaftale til forbrugere med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, med visse undtagelser ikke må markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Endvidere indføres et forbud mod enhver markedsføring af forbrugerkreditaftaler og af forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere med visse undtagelser.

Der er tidligere set eksempler på, at forbrugere har oparbejdet en gæld, som langt overstiger det dobbelte af det oprindeligt lånte beløb. Det vurderes ikke at være rimeligt. Det foreslås derfor at indføre

et omkostningsloft, så en forbruger maksimalt kan betale det dobbelte af lånet tilbage i renter, gebyrer og afdrag samlet set.

Det foreslås derudover, at reglerne om ÅOP- og omkostningsloft ligeledes skal gælde for låneaftaler mellem privatpersoner. Der ses allerede i dag eksempler på, at forbrugere optager lån hos andre privatpersoner, hvilket ikke i dag er reguleret. Med forslaget vil forbrugerne opnå samme beskyttelse mod meget dyre lån. Ligeledes søges det at begrænse, at forbrugslånsmarkedet flytter sig til et ureguleret marked.

Lovforslaget indebærer endvidere, at Penge- og Pensionspanelet nedlægges, og at Finanstilsynet fremadrettet varetager den offentlige opgave med finansiell forbrugerinformation. Med nedlæggelsen af panelet sikres en mere proaktiv informationsindsats i forhold til forbrugerne. Ved at samle opgavevaretagelsen i regi af Finanstilsynet kan ressourcerne desuden udnyttes på en bedre og mere effektiv måde.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forbud mod udbud af visse lån

2.1.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke regler om, at en kreditgiver ikke må indgå kreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent (ÅOP) overstiger en bestemt procentsats.

Det følger dog af kreditaftalelovens § 22, at hvis det beløb, som forbrugeren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, er urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Østre Landsret tilsidesatte i 2019 (FM.2019.26) fogedrettens afgørelse om, at kredit- og morarentesatsen på en forbrugerkreditaftale skulle nedsættes fra en kreditrente på 18 procent pr. måned til 18 procent årligt.

Straffelovens § 282 indeholder en bestemmelse om åger. Efter straffelovens § 282 straffes den, som udnytter en anden persons betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til i et aftaleforhold at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for. Det er efter bestemmelsen en betingelse, at der foreligger udnyttelse af en bestemt persons økonomiske vanskeligheder mv. Bestemmelsen indeholder derfor ikke en generel begrænsning af kreditomkostningernes størrelse.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Der findes i dag både i Sverige, Island og Finland et loft for, hvor høje kreditomkostninger en kreditgiver kan opkræve.

I Sverige må kreditrenten eller morarenten ikke overstige rentelovens referencerente + 40 procent. I tillæg hertil gælder, at kreditomkostningerne ikke må overstige et beløb, der svarer til kreditbeløbet.

Disse regler gælder for kreditter med høje omkostninger. Det vil sige forbrugerkreditter med en effektiv rente, der ligger over rentelovens referencerente + 30 procent.

I Island må de årlige omkostninger i procent for forbrugerkreditaftaler ikke overstige 50 procent plus den islandske centralbanks udlånsrente.

I Finland gælder der et renteloft på 20 procent. De øvrige kreditomkostninger må højst udgøre 0,01 procent af kreditbeløbet pr. dag og højst 150 euro pr. år. Kreditomkostningerne ved en forlængelse af kreditten må højst udgøre 5 euro pr. gang og højst 20 euro pr. år. Reglerne gælder for alle forbrugerkreditaftaler bortset fra kreditaftaler med pant i fast ejendom og biler, der købes på afbetaling.

I overensstemmelse med aftalen af 19. december 2019 om opgør med kviklån foreslås det derfor, at der i lov om forbrugslånsvirksomhed indføres et loft over de årlige omkostninger for forbrugslån uden pant i fast ejendom på 35 procent. Dette loft skal sikre, at forbrugere ikke tilbydes lån, hvor kreditomkostningerne er urimeligt høje.

Loftet over de årlige omkostninger i procent skal gælde for alle forbrugerkreditaftaler, der ydes uden pant i fast ejendom. Loftet over omkostninger vil derfor omfatte alle former for forbrugerkreditaftaler, f.eks. kortfristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade loftet over omkostninger gælde for forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom. Kreditaftaler med pant i fast ejendom har typisk en lavere rente end usikrede kreditaftaler, fordi det ikke er nødvendigt at indregne en risikopræmie til at dække tab på misligholdte kreditaftaler, der ikke kan inddrives.

Loftet over årlige omkostninger i procent bør gælde alle kreditgivere, der indgår forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter. Det for at sikre en effektiv beskyttelse af forbrugere mod urimelige kreditomkostninger.

ÅOP-loftet på 35 procent skal betragtes som den øvre grænse for, hvad der kan anses for rimelige kreditomkostninger uanset typen af forbrugerkreditaftale, der ydes uden pant i fast ejendom, herunder uanset løbetiden på forbrugerkreditaftalen, omfattende alle kreditgivere. Det er på den baggrund op til aftaleparterne i forbindelse med indgåelse af konkrete forbrugerkreditaftaler at blive enige om en ÅOP på eller under 35 procent.

Forbrugere sikres herved en bedre retsstilling i forhold til gældende ret, hvor spørgsmålet om rimeligheden af størrelsen på ÅOP, og dermed de samlede kreditomkostninger forbundet med et lån, vil afhænge af en konkret vurdering i det enkelte aftaleforhold som i sidste ende henhører under domstolene. Med den foreslåede bestemmelse slås det entydigt fast, at en ÅOP over 35 procent er udtryk for urimelige kreditomkostninger.

Bliver den foreslåede bestemmelse overtrådt er der tale om et ugyldigt aftalevilkår, og forbrugeren bør stilles som hvis bestemmelsen var iagttaget. Det vurderes i den sammenhæng ikke hensigtsmæssigt at foreslå, at forbrugerkreditaftaler, der indgås i strid med bestemmelsen, skal anses for værende ugyldige, da en sådan regel vil medføre, at aftalen i sin helhed er bortfaldet og det lånte beløb skal tilbagebetales inden for meget kort tid. Det vil ofte ikke være muligt i praksis for forbrugeren, fordi det lånte beløb allerede er anvendt til at erhverve et forbrugsgode. Derfor bør konsekvensen af det ugyldige forhold være, at forbrugerkreditaftalen opretholdes, men at kreditomkostningerne på forbrugerkreditaftalen i stedet nedsættes til 35 procent, og dermed til den øvre grænse for rimelige kreditomkostninger.

Denne civilretlige konsekvens skal ses i sammenhæng med, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse samtidig foreslås at blive strafsanktioneret. Det foreslås således, at grove eller gentagen overtrædelse af loftet på ÅOP skal straffes med bøde eller fængsel op til 4 måneder. Enkeltstående tilfælde kan også føre til bødestraf. Ligeledes vil overtrædelse af bestemmelsen kunne føre til, at tilladelsen til at drive forbrugslånsvirksomhed inddrages.

En forbrugerkreditaftale, hvor de årlige omkostninger i procent bør nedsættes til 35 procent, bør genberegnes, så forbrugeren får oplyst, hvad ydelserne udgør efter nedsættelsen af kreditomkostningerne. Denne genberegning skal ske på baggrund af forbrugerkreditaftalens oprindelige løbetid, da forpligtelsen til at foretage en beregning ikke giver adgang til at ændre forbrugerkreditaftalens løbetid. En forbrugslånsvirksomhed kan derfor ikke ved genberegningen fastholde ydelsernes størrelse og derved forkorte løbetiden på kreditaftalen, medmindre forbrugeren giver samtykke til at ændre kreditaftalens løbetid. Denne genberegning sikrer på en nem og hurtig måde forbrugeren overblik over konsekvenserne ved nedsættelsen af de samlede kreditomkostninger.

Loftet over de årlige omkostninger for forbrugerkreditaftaler uden pant i fast ejendom på 35 procent bør også gælde for andre kreditgivere end forbrugslånsvirksomheder. Privatpersoner eller erhvervsdrivende, der ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed bør også være omfattet af dette loft. Såfremt disse personer og virksomheder overtræder bestemmelsen, vil de kun kunne kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. Denne bestemmelse vil også finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Med udgangspunkt i den politiske aftale af 19. december 2019 foreslås det endvidere, at der skal indføres et loft på 100 procent over de samlede omkostninger for forbrugerkreditaftaler, der ikke er sikret ved pant i fast ejendom. Omkostningsloftet skal sikre, at der gælder en effektiv grænse for, hvor meget en forbruger i alt kan komme til at betale for en forbrugerkreditaftale uden sikkerhed i fast ejendom over dets løbetid, også selv om forbrugeren ender i en situation, hvor der på et misligholdt lån pålægges gebyrer, strafrenter mv.

Omkostningsloftet på 100 procent vil sikre en balance mellem hensynet til at sætte et maksimum på, hvad forbrugeren skal tilbagebetale i tilfælde af misligholdelse, og til at kreditgiveren får en vis kompensation i tilfælde af, at forbrugeren ikke overholder kreditaftalens vilkår.

Det vil i praksis ikke være muligt at beregne et omkostningsloft for kassekreditter, da der ofte løbende indbetales og hæves midler på en kassekredit. Det foreslås derfor, at kassekreditter ikke skal være omfattet af omkostningsloftet. Forbrugere, der har indgået en aftale om en kassekredit, har imidlertid også behov for, at der gælder en effektiv grænse for, hvor meget den pågældende kan komme til at betale for sin kredit. Det bør derfor være muligt for en forbruger, der har en kassekredit, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, at få ændret kassekreditten til en kreditaftale med afdrag. Denne kreditaftale vil være omfattet af omkostningsloftet.

Omkostningsloftet skal ligesom loftet over de årlige omkostninger i procent også finde anvendelse på andre kreditgiver end forbrugslånsvirksomheder og privatpersoner. Det betyder, at f.eks. privatpersoner, der på de sociale medier tilbyder at yde kredit til forbrugere, vil være omfattet af de nye regler, selvom de ikke yder kredit i et sådant omfang, at de skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indføres et loft på 35 procent for årlige omkostninger i procent på forbrugerkreditaftaler. Den foreslåede bestemmelse finder ikke anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom. En forbrugslånsvirksomhed, der overtræder dette forbud vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder ved grove eller gentagne overtrædelser.

Det foreslås endvidere, at en forbrugslånsvirksomhed, der indgår en kreditaftale med en forbruger i strid med loftet for de årlige omkostninger i procent ikke kan kræve højere kreditomkostninger end hvad, der svarer til årlige omkostninger på 35 procent.

En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, er forpligtet til at foretage en genberegning af kreditaftalen. Det vil sige, at forbrugslånsvirksomheden skal beregne ydernes størrelse i overensstemmelse med en årlig omkostningsprocent på højest 35 procent. Viser denne genberegning, at restgælden formindskes, f.eks. fordi allerede betalte kreditomkostninger, f.eks. oprettelsesomkostningerne medførte, at de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, skal afkortningen ske i den eller de ydelser, der forfalder først.

En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale, og hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, kan ikke kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i aftalen. Det foreslås, at denne bestemmelse også finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Denne strengere civilretlige sanktion for overtrædelser af loftet over de årlige omkostninger i procent på 35 procent for fysiske og juridiske personer, der ikke er en forbrugslånsvirksomhed, skyldes, at disse ikke er underlagt en pligt til at foretage en kreditværdighedsvurdering ved aftalens indgåelse. Dette bør modsvare en strengere civilretlig sanktion, hvis omkostningsloftet overtrædes.

Det foreslås endvidere, at en fysisk eller juridisk person ikke må kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger, når omkostningerne udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb. Den foreslåede bestemmelse gælder også for den, som den fysiske eller juridiske person overdrager kreditaftalen til.

Da bestemmelsen om et omkostningsloft ikke skal gælde for kassekreditter, foreslås det, at en forbrugslånsvirksomhed efter anmodning fra en forbruger skal ændre en kassekredit, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag.

Der foreslås endvidere indsat en definition på en kassekredit.

Lovens anvendelsesområde foreslås udvidet med lovforslaget. Udvidelsen består i, at omkostningsloftet på 35 procent for forbrugerkreditaftaler også skal gælde for en fysisk person og en juridisk person, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Tilsvarende foreslås det, at en fysisk eller juridisk person ikke må kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger, når omkostningerne tilsammen udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb.

2.2. Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

2.2.1. Gældende ret

Der er i gældende ret intet forbud mod markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller forbrugerkreditaftaler.

Ved markedsføring af forbrugerkreditaftaler skal markedsføringen over for forbrugere overholde oplysningskravene i markedsføringslovens § 18, når der i markedsføringen angives en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten. Markedsføringslovens § 18 gennemfører artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.

Overtrædelse af bestemmelsen i markedsføringslovens § 18 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovens § 37, stk. 3.

Markedsføringsloven finder i overensstemmelse med de folkeretlige jurisdiktionsprincipper som udgangspunkt anvendelse, når erhvervsdrivende markedsfører sig på det danske marked, jf. det såkaldte

virkningsprincip. Det er således uden betydning, om den pågældende erhvervsdrivende er etableret i Danmark eller i udlandet.

Der gælder dog særlige regler, når erhvervsdrivende, der er etableret i ét EU/EØS-land via internettet eller andre online tjenester, retter deres markedsføring mod privatpersoner eller erhvervsdrivende bosat i et andet EU/EØS-land. I de tilfælde gælder der som udgangspunkt et afsenderlandsprincip, jf. e-handelslovens §§ 3-4. Når afsenderlandsprincippet finder anvendelse, betyder det, at erhvervsdrivendes markedsføring som udgangspunkt blot skal overholde den offentligtretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, som gælder i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret.

Når f.eks. en tysk erhvervsdrivende via internettet markedsfører sig over for danske forbrugere, skal markedsføringen som udgangspunkt kun overholde den tyske markedsføringslov. Tilsvarende skal en dansk erhvervsdrivende, som markedsfører sig på internettet over for forbrugere bosat i andre EU/EØS-lande, som udgangspunkt kun overholde den danske markedsføringslov.

Specifikt for så vidt angår markedsføring i tv og på on-demand audiovisuelle medietjenester indeholder radio- og fjernsynslovgivningen bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester).

Der er hverken i direktivet om audiovisuelle medietjenester, som senest er ændret i 2018, eller i radio- og fjernsynslovgivningen fastsat regler om markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder. Markedsføring af forbrugerkreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder er således ikke et område, der er samordnet ved direktivet om audiovisuelle medietjenester. Direktivet er dermed ikke til hinder for af forbrugerbeskyttelseshensyn at indføre et dansk forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder i tv eller på on-demand audiovisuelle medietjenester. Tilsvarende er radio- og fjernsynslovgivningen ikke til hinder for et sådan forbud.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at den intensive markedsføring af kortfristede forbrugerkreditaftaler og løbende forbrugerkreditter, som i dag finder sted, herunder i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere, øger risikoen for, at forbrugere fristes til at indgå kreditaftaler uden at tænke over omkostningerne og konsekvenserne herefter.

Erhvervsministeriet finder det derfor nødvendigt at indføre et forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt en forbrugslånsvirksomhed udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover.

Markedsføringsforbuddet skal gælde for alle forbrugerkreditaftaler, der ydes uden pant i fast ejendom. Markedsføringsforbuddet vil derfor omfatte alle former for forbrugerkreditaftaler, f.eks. kort-

fristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade markedsføringsforbuddet gælde for forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom.

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at sikre, at forbrugere fortsat har mulighed for aktivt at afsøge markedet for forbrugerkredit, da det fortsat vil være lovligt at udbyde forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent og derover, jf. dog det i lovforslagets § 1, nr. 4, fastsatte ÅOP-loft. Udbyderne skal overholde de oplysningskrav, der følger af markedsføringslovens § 18. Derfor finder Erhvervsministeriet, at markedsføring på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden, bør være tilladt.

Endvidere finder Erhvervsministeriet, at man bør tillade markedsføring af forbrugerkreditaftaler, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Det er endvidere en betingelse, at kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller applikationer eller lignende, som drives af sælgeren, og at markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

Erhvervsministeriet finder desuden, at enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere bør være forbudt, hvis der er tale om forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling.

Markedsføringsforbuddet skal gælde for alle forbrugslånsvirksomheder og forbrugerkreditaftaler, der ydes uden pant i fast ejendom. Markedsføringsforbuddet vil derfor omfatte alle former for forbrugerkreditaftaler, f.eks. kortfristede lån, kassekreditter, billån og andre lån, der ydes med henblik på erhvervelse af et forbrugsgode, og udbydere af disse. Det vurderes derimod ikke nødvendigt at lade markedsføringsforbuddet gælde for forbrugerkreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom.

Erhvervsministeriet bemærker, at forbuddet mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, ikke vil gælde erhvervsdrivende etableret i et andet EU- eller EØS-land end Danmark, i det omfang markedsføringen til danske forbrugere foregår online, jf. afsenderlandsprincippet i e-handelsloven.

Markedsføringsforbuddet vil således kunne medføre en konkurrencefordel for forbrugslånsvirksomheder etableret i et andet EU- eller EØS-land end Danmark. Afsenderlandsprincippet medfører endvidere en risiko for, at danske erhvervsdrivende etablerer sig i et andet EU- eller EØS-land og dermed omgår forbuddet. Ifølge EU-Domstolens faste retspraksis bevarer en medlemsstat dog retten til at træffe foranstaltninger over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, men hvis aktivitet udelukkende eller hovedsagelig er rettet mod førstnævnte medlemsstats territorium, såfremt

etableringen har fundet sted med det formål at omgå den lovgivning, som tjenesteyderen ville være underlagt, hvis tjenesteyderen var etableret på førstnævnte medlemsstats territorium.

Erhvervsministeriet vurderer, at de foreslåede forbud kan begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkredit med høje omkostninger og samtidig understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og indgår kreditaftaler med høje omkostninger med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

For at sikre forbuddenes effekt finder Erhvervsministeriet det nødvendigt at indføre bødestraf for overtrædelse af markedsføringsforbuddene.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre et forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover. Såfremt en forbrugslånsvirksomhed udbyder en enkelt forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, vil det således ikke være tilladt for virksomheden at markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Derimod vil forbrugslånsvirksomheder, der udelukkende udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på mindre end 25 procent, ikke være omfattet af forbuddet.

Det foreslås at indføre en undtagelse til forbuddet, således at forbuddet ikke finder anvendelse ved markedsføring af forbrugerkreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom. Undtagelsen foreslås indført for at sikre samme afgrænsning, som gælder for det foreslåede ÅOP-loft i lovforslagets § 1, nr. 4.

Det foreslås endvidere at indføre tre yderligere undtagelser til forbuddet. For det første foreslås det at tillade markedsføring på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted. For det andet foreslås det at tillade markedsføring på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden. For det tredje foreslås det at tillade markedsføring, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Det er endvidere en betingelse, at kreditaftalen markedsføres på den erhvervsdrivendes forretningssted, hjemmeside eller i applikationer eller lignende, som drives af den erhvervsdrivende. Endelig skal markedsføringen ske i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris for at være tilladt.

Det foreslås desuden at indføre et forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Forbuddet er begrænset til markedsføring af forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling og virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling.

Det påhviler den enkelte forbrugslånsvirksomhed selv at sikre sig, at der ikke købes reklametid eller sker anden markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Det foreslås at indføre en undtagelse til forbuddet, således at forbuddet ikke finder anvendelse ved markedsføring af forbrugerkreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom. Undtagelsen foreslås indført for at sikre samme afgrænsning, som gælder for det foreslåede ÅOP-loft i lovforslagets § 1, nr. 4.

Endelig foreslås det at indføre en undtagelse til forbuddet, således at markedsføring vil være tilladt, såfremt kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren. Undtagelsen foreslås indført, da finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse ikke i samme grad som forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling vurderes at kunne fremme ludomani ved markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere.

Efter lovforslagets § 1, nr. 8, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden gentagne gange eller groft ikke efterlever forbuddene i markedsføringslovens § 11 a eller § 11 b. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Markedsføringsforbuddene vil være underlagt Forbrugerombudsmandens tilsynskompetence, jf. markedsføringslovens § 25, stk. 1.

2.3. Offentlig forbrugerinformation på det finansielle område og nedlæggelse af Penge- og Pensionspanelet

2.3.1. Gældende ret

I dag er en del af opgavevaretagelsen i forbindelse med finansiell forbrugerinformation henlagt til Penge- og Pensionspanelet. Penge- og Pensionspanelet blev oprettet af Folketinget i juni 2007 med lov nr. 576 af 6. juni 2007. Panelet hører under Erhvervsministeriets ressort og sekretariatsbetjenes af Finanstilsynet.

Penge- og Pensionspanelet blev oprettet med det formål at skabe et forum, hvor de finansielle branche- og forbrugerorganisationer kunne arbejde sammen om at fremme den finansielle forståelse og fungere som sparringspartner i sekretariatets daglige udmøntning af panelets arbejde.

Panelet består af repræsentanter fra den finansielle sektor, forbrugerorganisationer og faglige organisationer samt en uafhængig formand, som alle er udpeget af erhvervsministeren.

Penge- og Pensionspanelet er en offentlig oplysningstjeneste til forbrugerne om privatøkonomi og stiller bl.a. information og undersøgelser samt en række værktøjer til rådighed. Panelet skal som led i sit arbejde udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser, foretage

og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser og iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Forbrugerpolitik har traditionelt set taget udgangspunkt i en velovervejet systematisk gennemsnitsforbruger, der er i stand til at indarbejde fremtidige konsekvenser i sine overvejelser. På den baggrund blev Penge- og Pensionspanelet i 2007 etableret med henblik på at udarbejde objektiv forbrugerinformation, samt udarbejde test og undersøgelser om finansielle produkter og ydelser i tæt samarbejde med branchen.

Erhvervsministeriet kan konstatere, at mulighederne for at lave test af finansielle produkter og ydelser i praksis har været begrænsede, idet produkterne sjældent kan vurderes uafhængigt af kundernes økonomiske forhold. Endvidere har adfærdsøkonomiske indsigter ført til, at Penge- og Pensionspanelet i stadig mindre omfang producerer traditionel uvildig information, herunder iværksætter egne undersøgelser.

Desuden viser erfaringer fra Finanstilsynets sekretariatsbetjening af Penge- og Pensionspanelet, at det har været vanskeligt for panelets medlemmer at løsrive sig fra organisationernes egeninteresser i forbindelse med udformning af informationsmateriale til forbrugerne.

For at opnå en bedre og mere effektiv indsats for at fremme forbrugernes finansielle forståelse finder Erhvervsministeriet, at der bør gennemføres en modernisering af den nuværende indsats med formidlingen af finansiell forbrugerinformation. Dette kan ske ved at samle den offentlige informationsopgave i forhold til finansielle forhold i regi af Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet vurderer, at Penge og Pensionspanelets virksomhed ikke længere afspejler de opgaver, der følger af lov om finansiell virksomhed, og at panelets ressourcer kan anvendes mere effektivt. Endvidere vurderes den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område med fordel at kunne være bredere end isoleret information om produkter og ydelser, idet den almene forbruger også har behov for information om tilrettelæggelse af økonomi, valg af finansielle produkter i forskellige livsfaser samt information, der sætter dem i stand til at træffe de rigtige forbrugsvalg for dem.

Det er vurderingen, at der med en nedlæggelse af panelet kan sikres en mere proaktiv informationsindsats i forhold til forbrugerne. Den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område bør derfor reorganiseres og fremadrettet varetages af Finanstilsynet. Finanstilsynet arbejder for at sikre finansiell stabilitet og tilliden til de finansielle virksomheder og markeder. Finansiell forståelse byggede på information om finansielle produkter og ydelser m.v. er en væsentlig forudsætning for dette arbejde. Samtidig vurderes det, at ved at samle opgavevaretagelsen i regi af Finanstilsynet, kan ressourcerne udnyttes på en bedre måde.

2.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at reglerne i afsnit IX a i lov om finansiel virksomhed ophæves, og at Penge- og Pensionspanelet nedlægges, og at opgaven med at fremme den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område fremadrettet varetages af Finanstilsynet.

Finanstilsynet vil således frem over arbejde med at styrke forbrugernes viden, erfaring og interesse på det finansielle område, således at forbrugerne kan træffe hensigtsmæssige beslutninger for dem selv og samtidig kan få en god tillidsskabende oplevelse, når de møder den finansielle sektor. Dette arbejde vil bestå i at skabe lettilgængelig information og stille interaktive værktøjer til rådighed for forbrugerne på forskellige medieplatforme, blandt andet via hjemmesiden www.raadtilpenge.dk samt grupper på de sociale medier. Arbejdet med at styrke forbrugernes viden, erfaring og interesse skal blandt andet at tage afsæt i indsigter om forbrugeradfærd, så initiativer er evidensbaseres og målrettes forbrugernes faktiske adfærd, behov og præferencer.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

De foreslåede markedsføringsforbud skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige. Forbrugerombudsmanden vil som hidtil føre tilsyn med overholdelsen af markedsføringsloven efter reglerne i markedsføringsloven og bekendtgørelsen om Forbrugerombudsmandens virksomhed. Det indebærer bl.a., at Forbrugerombudsmanden har mulighed for at prioritere blandt de sager, som forelægges Forbrugerombudsmanden, hvorfor lovforslaget ikke vurderes at medføre øgede udgifter for institutionen.

Arbejdet med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område vil fremadrettet være forankret i Finanstilsynet, idet Penge- og Pensionspanelet med forslaget foreslås nedlagt. Arbejdet med den offentlige forbrugerinformation vil have økonomiske konsekvenser for Finanstilsynet. Det foreslås at dække udgifterne via den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed, hvoraf Finanstilsynet kan opkræve afgift efter §§ 361-367.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forbrugslånsvirksomheder er i dag forpligtede til at beregne de årlige omkostninger i procent for forbrugerkreditaftaler. Forslaget om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent vil medføre økonomiske konsekvenser samt administrative omstillingsomkostninger for erhvervslivet.

Der er tale om et lovreguleret prisloft, der forventes at medføre både adfærdsvirkninger ift. kreditgiverens udbud af produkter samt afledte effekter på priserne for disse forbrugerkreditaftaler. Udbydere af forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger over 35 procent vil opleve økonomiske tab i forbindelse med prisloftet som følge af lavere indtægter på kreditaftalerne. Det er ikke muligt at estimere de samlede økonomiske konsekvenser for virksomhederne, da dette blandt andet afhænger af virksomhedernes fremadrettede forretningsmodel samt udbud forbrugerkreditaftaler.

Endvidere vurderes det, at de foreslåede markedsføringsforbud vil kunne få økonomiske konsekvenser for forbrugslånsvirksomhederne, da virksomheders mulighed for eksponering af forbrugerkreditaftaler begrænses, om end der ikke er tale om direkte erhvervsøkonomiske konsekvenser jf. *Vejledningen om erhvervsøkonomiske konsekvensvurderinger* (2015). Markedsføringsforbuddet i den foreslåede § 11 a, stk. 1, i markedsføringsloven kan medføre, at nogle forbrugslånsvirksomheder vil omlægge deres portefølje af forbrugerkreditaftaler, så de ikke udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger i procent over 25 procent, for at undgå at blive ramt af markedsføringsforbuddet, hvilket vil mindske konkurrencen for lovlige forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger i procent under 35 procent.

Lovforslaget vil herudover medføre administrative konsekvenser for udbydere af forbrugerkreditaftaler, idet virksomhederne som følge af forslaget vil skulle tilpasse deres forretningsmodeller samt interne forretningsgange. Det vurderes, at de samlede administrative omstillingsomkostninger for forbrugslånsvirksomhederne vil være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres yderligere. Det vurderes, at det foreslåede loft over samlede omkostninger forbundet med kreditaftalen vil kunne have minimale øvrige efterlevelselsesomkostninger for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med de løbende kreditaftaler.

Den offentlige forbrugerinformation skal fremadrettet være forankret i Finanstilsynet. Det foreslås, at udgifterne til den offentlige forbrugerinformation skal finansieres gennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil afgiften til Finanstilsynet således blive forhøjet, og omlægningen af den offentlige forbrugerinformation vil således indebære nye omkostninger for de virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet har vurderet, at principperne for agil erhvervsrettet regulering og principperne for digitaliseringsklar lovgivning ikke er relevante for nærværende lovforslag.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have ligestillingsmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Der findes ikke EU-retlige bestemmelser om et loft over de årlige omkostninger i procent.

Lovforslagets § 2, nr. 1, om forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt forbuddet mod markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af forbrugerkreditaftaler

i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere går videre end minimumskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler. Det vil således være i strid med princippet om implementering af erhvervsrettet EU-regulering, hvorefter den nationale regulering som udgangspunkt ikke må gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen.

Endvidere vil forslaget om forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugs-lånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover være i strid med princippet om, at danske virksomheder ikke bør stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande. Det skyldes afsenderlandsprincippet i e-handelslovens §§ 3-4, som i tilfælde af online markedsføring indebærer, at erhvervsdrivende som udgangspunkt kun skal overholde den offentligtretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret. E-handelsloven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked.

Det vurderes, at de tre øvrige principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering vedrørende udnyttelse af fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen, implementering gennem alternativer til regulering og senest mulige ikrafttrædelsesdatoer under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer for byrdefuld regulering ikke er relevante for dette lovforslag.

9. Høring

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring fra XX 2020 til den XX 2020 hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Arbejdet med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område vil fremadrettet være forankret i Finanstilsynet. Arbejdet med den offentlige forbrugerinformation vil have økonomiske konsekvenser for Finanstilsynet. Udgifterne hertil vil blive dækket gennem den eksisterende hjemmel i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed, hvoraf Finanstilsynet kan opkræve afgift efter §§ 361-367.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Ingen

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		<p>Forslaget om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent vil medføre økonomiske konsekvenser og administrative omstillingsomkostninger for erhvervslivet. Der er tale om et lovreguleret prisloft, der forventes at medføre både adfærdsvirkninger ift. kreditgiverens udbud af produkter samt afledte effekter på priserne for disse forbrugerkreditaftaler. Udbydere af forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger over 35 procent vil opleve økonomiske tab i forbindelse med prisloftet som følge af lavere indtægter på kreditaftalerne. Det er ikke muligt at estimere de samlede økonomiske konsekvenser for virksomhederne, da dette blandt andet afhænger af virksomhedernes fremadrettede forretningsmodel samt udbud forbrugerkreditaftaler.</p> <p>Med forslaget forankres den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område i Finanstilsynet. Udgifterne til den offentlige forbrugerinformation skal finansieres gennem den eksisterende afgiftsordning i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Omlægningen af den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område vil således indebære nye omkostninger for de virksomheder, der er under tilsyn af Finanstilsynet.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de administrative konsekvenser af lovforslaget ikke overstiger 4 mio. kr. årligt, hvorfor de ikke kvantificeres yderligere.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Ligestillingsmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Der findes ikke EU-retlige bestemmelser om et loft over de årlige omkostninger i procent.	

	<p>Lovforslagets § 2, nr. 1, om forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt forbuddet mod markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere går videre end minimumskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler. Det vil således være i strid med princippet om implementering af erhvervsrettet EU-regulering, hvorefter den nationale regulering som udgangspunkt ikke må gå videre end minimumskravene i EU-reguleringen.</p> <p>Endvidere vil forslaget om forbud mod markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover være i strid med princippet om, at danske virksomheder ikke bør stilles dårligere i den internationale konkurrence, hvorfor implementeringen ikke bør være mere byrdefuld end den forventede implementering i sammenlignelige EU-lande. Det skyldes afsenderlandsprincippet i e-handelslovens §§ 3-4, som i tilfælde af online markedsføring indebærer, at erhvervsdrivende som udgangspunkt kun skal overholde den offentligretlige lovgivning, herunder markedsføringslovgivningen, i det land, hvor den erhvervsdrivende er etableret. E-handelsloven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked.</p> <p>Det vurderes, at de tre øvrige principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering vedrørende udnyttelse af fleksibilitet og undtagelsesmuligheder i EU-reguleringen, implementering gennem alternativer til regulering og senest mulige ikrafttrædelsesdatoer under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer for byrdefuld regulering ikke er relevante for dette lovforslag.</p>
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering	Ja

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af § 1, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven bortset fra § 9 ikke finder anvendelse på finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed. Undtagelsen gælder endvidere for ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber. § 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder vedrører kreditværdighedsvurdering af forbrugerkreditaftaler, der ikke er omfattet af § 7 c i lov om kreditaftaler.

Det foreslås at indsætte en henvisning i § 1, stk. 2, til § 11 a, stk. 1-5 og §§ 11 b og c.

Denne ændring vil betyde, at den foreslåede bestemmelse i § 11 a, stk. 1-5, om et loft over kreditomkostninger vil gælde for ejendomskreditselskaber og finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Disse virksomheder vil endvidere være omfattet af de foreslåede bestemmelser om et samlet loft over omkostninger på 100 procent i §§ 11 b og c.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås med den nye *stk. 6*, at § 11 a, stk. 1 og 6, også finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder og af ikke-erhvervsdrivende.

Forslaget til § 11 a, stk. 1 og 6, indeholder et forbud mod, at en fysisk eller juridisk person indgår forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med *stk. 1*, kan kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt.

Da § 11 a, stk. 1 og 6, finder anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er forbrugslånsvirksomheder, er det nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder, så den også finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder og af ikke-erhvervsdrivende.

Andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder vil være erhvervsvirksomheder, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet i § 1, stk. 1. Det medfører, at en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare er omfattet af § 11 a, stk. 1 og 6.

Kreditaftaler ydet af ikke-erhvervsdrivende er også omfattet af den foreslåede udvidelse af anvendelsesområdet. Det betyder, at kreditaftaler indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn.

Der henvises endvidere til de specielle bemærkninger til § 11 a, stk. 1 og 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 3 (§ 2, nr. 4, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 2, nr. 4, at en kassekredit defineres som en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.

Definitionen af kassekredit indebærer, at begrebet vil have en bredere betydning end det traditionelle danske begreb, idet eksempelvis også visse former for kontokort vil kunne falde ind under definitionen. En kassekredit efter den foreslåede bestemmelse vil således have en række lighedspunkter med en kreditaftale med variabelt kreditbeløb efter den tidligere § 10 i kreditaftaleloven. Bestemmelsen svarer til definitionen af kassekredit i § 4, nr. 4, i lov om kreditaftaler og forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra d.

Til nr. 4 (Kapitel 4 a, Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v. i lov om forbrugslånsvirksomheder)

§ 11 a

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Der findes i dag ikke regler om, at en kreditgiver ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent (ÅOP) overstiger en bestemt procentsats.

Det følger dog af kreditaftalelovens § 22, at hvis det beløb, som forbrugereren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, er urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Østre

Landsret tilsidesatte i 2019 (FM.2019.26) fogedrettens afgørelse om, at kredit- og morarentesatsen på en forbrugerkreditaftale skulle nedsættes fra en kreditrente på 18 procent pr. måned til 18 procent årligt.

Straffelovens § 282 indeholder endvidere en bestemmelse om åger. Efter straffelovens § 282 straffes den, som udnytter en anden persons betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til i et aftaleforhold at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for. Det er efter bestemmelsen en betingelse, at der foreligger udnyttelse af en bestemt persons økonomiske vanskeligheder mv. Bestemmelsen indeholder derfor ikke en begrænsning af kreditomkostningernes størrelse.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomhed om et loft over kreditomkostninger i form af et ÅOP-loft. Formålet med bestemmelsen er at fastsætte et maksimum for, hvad en kreditgiver kan kræve i årlige omkostninger i procent ved indgåelsen af en kreditaftale med en forbruger.

Det foreslås i § 11 a, stk. 1, 1. pkt., at en fysisk eller juridisk person ikke må indgå forbrugerkreditaftaler, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. Dette gælder uanset udviklingen i Nationalbankens diskontorente.

Bestemmelsen omfatter både forbrugslånsvirksomheder og erhvervsdrivende, som ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed. Virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1, vil derfor være omfattet af forslaget til § 11 a, stk. 1. Det medfører, at hvis f.eks. en detailhandler rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare, vil detailhandleren være omfattet af bestemmelsen.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede § 11 a også skal gælde for finansielle virksomheder og ejendomskreditselskaber.

Bestemmelsen omfatter også virksomheder, der burde have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, men som ikke har søgt om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivning ikke kan betegnes som erhvervsdrivende. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn. Tilsvarende vil kreditaftaler indgået

mellem foreninger og deres medlemmer være omfattet, hvis medlemmet kan anses for at være forbruger.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er efter § 2, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Ved årlige omkostninger i procent forstås efter kreditaftalelovens § 4, nr. 9, de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4, i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen om et loft over kreditomkostningerne finder anvendelse ved indgåelse af en kreditaftale med en forbruger. Såfremt en rente- og omkostningsfri kredit ved misligholdelse omdannes til en kredit, hvor der skal betales løbende rente og eventuelt oprettelsesgebyr, skal denne nye aftale være i overensstemmelse med forslaget til § 11 a, stk. 1. Det vil sige, at de årlige omkostninger i procent for kreditten efter omdannelse ikke må overstige 35 procent.

Efter det foreslåede *§ 11 a, stk. 1, 2. pkt.*, skal de årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Det følger af kreditaftalelovens § 16, stk. 1, at de årlige omkostninger defineres som nutidsværdien på årsbasis af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Efter § 16, stk. 2, skal de årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel, der indgår i bilag 1 til kreditaftaleloven.

Kreditaftalelovens § 16, stk. 3, fastslår, at der i de årlige omkostninger i procent skal indgå kreditaftalens samlede omkostninger, dog med undtagelse af omkostninger, som kun skal betales ved misligholdelse, og omkostninger, som forbrugeren skal betale ud over købsprisen ved køb af varer og tjenesteydelser, hvis disse omkostninger er uafhængige af, om varen eller tjenesteydelsen købes kontant eller på kredit.

§ 16, stk. 4, i kreditaftaleloven, slår fast, at hvis åbningen af en konto til registrering af udnyttelse af kreditmuligheden, er obligatorisk, så skal omkostningen til kontoen indgå i beregningen af de årlige

omkostninger i procent. Det samme gælder udgifter til betalingstransaktioner og omkostning ved anvendelse af betalingsmidler. Omkostninger ved anvendelse af betalingsmidler kan f.eks. opstå, hvis kreditten er knyttet til et kontokort, hvor anvendelsen af kontokortet er gebyrbelagt. Hvis det er muligt at åbne en konto i forbindelse med forbrugerkreditten, men det ikke er obligatorisk, skal de omkostninger, der er relateret til kontoen, ikke indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er dog en forudsætning, at omkostningerne i så fald angives separat i kreditaftalen eller i en anden aftale med forbrugeren.

I § 16, stk. 5, i kreditaftaleloven, anføres visse antagelser, der skal anvendes ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Beregningen skal således bygge på den antagelse, at kreditaftalen opretholdes i hele det aftalte tidsrum, og at både kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

Hvis kreditaftalen giver mulighed for en variabel rente, eller hvis omkostningsposter, der skal indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent, ikke kan opgøres på det tidspunkt, hvor beregningen skal foretages, fastslår stk. 6, at der ved beregningen skal anvendes den antagelse, at såvel renten som omkostninger er konstante i hele aftaleperioden, og at niveauet svarer til niveauet på beregningstidspunktet. Hvis der i begyndelsen af kreditaftalens løbetid er aftalt en fast rente, som senere kan variere i forhold til en fast indikator skal kreditaftalelovens bilag 1, pkt. 4, antagelse 10, anvendes.

Endelig henviser § 16, stk. 7, i kreditaftaleloven til, at der ved beregningen af de årlige omkostninger i procent om nødvendigt kan gøres brug af de supplerende antagelser, som er medtaget i bilag 1. Det kan fra disse supplerende antagelser oplyses, at hvis der er tale om en kassekredit, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kassekreditens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kreditens løbetid er tre måneder.

Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, foreslås med forslaget til en ny § 30, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Endvidere vil grove eller gentagne overtrædelse af § 11 a, stk. 1, kunne føre til, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 18, stk. 1, nr. 6.

Da den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 2, kun finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, vil grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, begået af andre fysiske og juridiske personer ikke være strafbelagte. Det betyder, at f.eks. en privatperson, der yder et kreditaftale i strid med § 11 a, stk. 1, til sit barn ikke vil kunne straffes. Tilsvarende gælder for virksomheder, der ikke er omfattet af § 1, stk. 1. Som eksempel kan nævnes en detailhandler, der undtagelsesvist yder en forbruger kredit i forbindelse med køb af en vare.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 a, stk. 1, er den pågældende virksomhed, der indgår en kreditaftale med forbrugere, hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, når kreditaftalen ikke er sikret ved fast ejendom.

Gerningsindholdet består i at indgå en kreditaftale med en forbruger, når de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. Bestemmelsen i § 30, stk. 2, finder anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

En enkeltstående overtrædelse af § 11 a, stk. 1, vil derfor ikke være strafbare, såfremt overtrædelsen kan betegnes som en mindre overtrædelse, f.eks. fordi grænsen på 35 procent kun netop er overskredet. Omvendt vil der kunne være forhold som gør, at også et enkeltstående tilfælde vil skulle betragtes som en grov overtrædelse og derfor bør sanktioneres med bøder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en forbrugslånsvirksomhed indgår en forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på flere hundrede procent. Tilsvarende er enkeltstående tilfælde, hvor grænsen på 35 procent er overskredet og forbrugslånsvirksomheden vidste eller burde vide det, strafbare. Endvidere vil en forbrugslånsvirksomhed, som systematisk tilbyder forbrugerkreditaftaler, hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse.

I vurderingen af hvorvidt et tilfælde er strafbart, skal det tillægges væsentlig betydning, at formålet med grænsen på 35 procent er at beskytte forbrugeren mod, at erhvervsdrivende tilbyder lån med urimelige kreditomkostninger. Det er således væsentligt at sikre en tilstrækkelig afskrækkende virkning på erhvervsdrivende, så de ikke har incitament til at anvende sådanne urimelige kreditomkostninger over for forbrugerne.

ÅOP-loftet på 35 procent skal betragtes som den øvre grænse for, hvad der kan anses for rimelige kreditomkostninger uanset typen af forbrugerkreditaftale, der ydes uden pant i fast ejendom, herunder uanset løbetiden på forbrugerkreditaftalen, omfattende alle kreditgivere. Det er på den baggrund op til aftaleparterne i forbindelse med indgåelse af konkrete forbrugerkreditaftaler at blive enige om en ÅOP på eller under 35 procent.

Forbrugerne sikres herved en bedre retsstilling i forhold til gældende ret, hvor spørgsmålet om rimeligheden af størrelsen på ÅOP, og dermed de samlede kreditomkostninger forbundet med et lån, vil afhænge af en konkret vurdering i det enkelte aftaleforhold som i sidste ende henhører under domstolene. Med den foreslåede bestemmelse slås det entydigt fast, at en ÅOP over 35 procent er udtryk for urimelige kreditomkostninger.

Bliver den foreslåede bestemmelse overtrådt er der tale om et ugyldigt aftalevilkår, og forbrugeren bør stilles som hvis bestemmelsen var iagttaget. Det vurderes i den sammenhæng ikke hensigtsmæssigt at foreslå, at forbrugerkreditaftaler, der indgås i strid med bestemmelsen, skal anses for værende ugyldige, da en sådan regel vil medføre, at aftalen i sin helhed er bortfaldet og det lånte beløb skal tilbagebetales inden for meget kort tid. Det vil ofte ikke være muligt i praksis for forbrugeren, fordi det lånte beløb allerede er anvendt til at erhverve et forbrugsgode. Derfor bør konsekvensen af det

ugyldige forhold være, at forbrugerkreditaftalen opretholdes, men at kreditomkostningerne på forbrugerkreditaftalen i stedet nedsættes til 35 procent, og dermed til den øvre grænse for rimelige kreditomkostninger.

Denne civilretlige konsekvens skal ses i sammenhæng med, at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse samtidig foreslås at blive strafsanktioneret. Det foreslås således, at grove eller gentagen overtrædelse af loftet på ÅOP skal straffes med bøde eller fængsel op til 4 måneder. Enkeltstående tilfælde kan også føre til bødestraf. Ligeledes vil overtrædelse af bestemmelsen kunne føre til, at tilladelsen til at drive forbrugslånsvirksomhed inddrages.

Det foreslås i § 11 a, stk. 2, at § 11 a, stk. 1, ikke skal finde anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom. Det gælder, uanset om forbrugerkreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejerpantebrev. Bestemmelsen i § 11 a, stk. 1, finder derimod anvendelse, hvis forbrugerkreditaftalen sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, 1. pkt., at en forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en forbrugerkreditaftale i strid med stk. 1, ikke kan kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent. Det foreslås i 2. pkt., at den foreslåede bestemmelse ikke finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse jf. § 3, stk. 1.

Denne bestemmelse finder ligesom det foreslåede stk. 4 og 5 kun anvendelse på forbrugslånsvirksomheder. En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Der henvises endvidere til bemærkningerne om forbrugslånsvirksomheder til § 11 a, stk. 1.

Forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse efter § 3, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder er ikke omfattet af forslaget til § 11 a, stk. 3, men er i stedet omfattet af forslaget til stk. 6.

En kreditaftale, der er indgået mellem en forbrugslånsvirksomhed og en forbruger i strid med loftet over kreditomkostninger, er ikke ugyldig. Den foreslåede bestemmelse medfører, at forbrugerkreditaftalen løber videre på de vilkår, som den er indgået på, bortset fra, at kreditomkostningerne skal nedsættes til, hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent.

For øvrige forbrugerkreditaftaler indgået i strid med § 11 a, stk. 1, henvises til stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse om, at en forbrugslånsvirksomhed ikke kan kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent, indskrænker ikke anvendelsen af kreditaftalelovens øvrige regler, som i særlige tilfælde vil kunne give forbrugerne en bedre retsstilling.

Det følger f.eks. af kreditaftalelovens § 19, stk. 1, at en forbruger inden for en frist på 14 kalenderdage kan fortryde en kreditaftale. Det følger af § 19, stk. 4, at hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret,

skal forbrugeren til kreditgiveren betale kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest 30 kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes. Forbrugeren vil derfor i visse tilfælde kunne blive stillet bedre, hvis forbrugeren anvender fortrydelsesretten i stedet for at kræve omkostningerne nedsat efter den foreslåede § 11 a, stk. 3.

Det følger endvidere af kreditaftalelovens § 23, stk. 2, 2. pkt., at er oplysningen om de årlige omkostninger i procent for lavt angivet, kan kreditgiveren ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den procentsats, der er angivet. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger, hvor de årlige omkostninger i procent udgør f.eks. 100 procent, men hvor kreditaftalen fejlagtigt angiver, at de årlige omkostninger i procent udgør 25 procent, må derfor tåle, at kreditomkostningerne nedsættes til 25 procent og ikke 35 procent.

Det foreslås i § 11 a, stk. 4, at medfører stk. 3 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkortning sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale, hvor det ikke er muligt at nedbringe de løbende kreditomkostninger, f.eks. renten, med henblik på at nedsætte de samlede kreditomkostninger til 35 procent, kan tilbagebetale det for meget opkrævede beløb. Såfremt forbrugslånsvirksomheden ikke tilbagebetaler dette beløb, modregnes beløbet i stedet i restgælden. Det foreslåede stk. 4, medfører derfor, at forbrugeren skal tilbagebetale restgælden i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkortning sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Hvis f.eks. en forbruger har lånt 2.000 kr., som skal afdrages med fire ydelser af 1.000 kr. inden for ét år, vil forbrugeren allerede efter den første ydelse have betalt kreditomkostninger, som overstiger kreditomkostninger svarende til årlige omkostninger i procent på 35 procent. I dette tilfælde er det derfor ikke tilstrækkeligt at nedsætte renten. De kreditomkostninger, der overstiger loftet for kreditomkostninger, medfører derfor en formindskelse af restgælden. Denne formindskelse skal, jf. forslaget til stk. 4, ske med afkortning i den eller de ydelser, der forfalder først.

Forbrugslånsvirksomheden er forpligtet til at tåle, at lånets løbetid er uændret, og at afkortningen sker i de ydelser, der forfalder først. Denne regel medfører, at forbrugeren først skal påbegynde at afdrage på kreditaftalen efter den periode, hvor de ydelser, der modregnes i, er gået.

Det foreslås i § 11 a, stk. 5, at en forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kreditaftalen.

Forslaget giver en forbruger ret til at kræve en genberegning af kreditaftalen. Dette skal sikre, at forbrugeren får overblik over de fremtidige ydelsers størrelse efter en nedsættelse af de samlede kreditomkostninger.

Ved genberegning forstås, at forbrugslånsvirksomheden beregner størrelsen på de ydelser, som forbrugeren er forpligtet til at betale i overensstemmelse med den indgåede kreditaftale efter en nedsættelse af de samlede kreditomkostninger. En forbrugslånsvirksomhed er forpligtet til at foretage denne genberegning. Dette skal f.eks. ske i forbindelse med, at en forbruger henvender sig til virksomheden og klager over, at de årlige omkostninger i procent er for høje, eller når virksomheden selv bliver opmærksom på dette forhold.

En forbrugslånsvirksomhed kan i forbindelse med en genberegning af kreditaftalen ikke ændre i kreditaftalens løbetid uden forbrugers samtykke. En genberegning skal derfor ske på baggrund af den oprindeligt aftalte løbetid.

Det foreslås i § 11 a, stk. 6, at en fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kun kan kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. Bestemmelsen finder også anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse, jf. § 3, stk. 1.

Virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, der driver virksomhed uden tilladelse som forbrugslånsvirksomhed vil desuden kunne straffes, jf. lovens § 30, stk. 1. For disse virksomheder vil den foreslåede bestemmelse derfor indeholde en civilretlig sanktion som supplement til den strafferetlige sanktion.

Bestemmelsen omfatter endvidere virksomheder, der udbyder forbrugslån, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1. Det medfører, at en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare er omfattet af bestemmelsen, såfremt kreditaftalen er indgået i strid med det foreslåede § 11 a, stk. 1.

Bestemmelsen finder endelig anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivning ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem familiemedlemmer.

Fysiske og juridiske personer omfattet af anvendelsesområdet for § 11 a, stk. 6, og som har indgået en forbruger kreditaftale, og hvor de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent, kan kun

kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. Begrebet det samlede kreditbeløb skal forstås i overensstemmelse med definitionen i kreditaftalelovens § 4, nr. 12, hvorefter der forstås loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en forbrugerkreditaftale.

En forbruger, der har betalt omkostninger, herunder f.eks. renter og oprettelsesgebyrer, kan derfor i disse tilfælde modregne dette i det samlede kreditbeløb. Er kreditaftalen indfriet, og har forbrugeren betalt omkostninger i forbindelse hermed, vil forbrugeren kunne kræve samtlige omkostninger tilbagebetalt.

§ 11 b

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Der findes i dag ikke regler, som fastsætter et loft over størrelsen på omkostninger, som en kreditgiver samlet set kan opkræve af en forbruger i forbindelse med en kreditaftale.

Det følger dog af kreditaftalelovens § 22, at hvis det beløb, som forbrugeren efter aftalen skal betale som vederlag eller omkostninger, er urimeligt, skal det nedsættes til, hvad der skønnes rimeligt. Østre Landsret tilsidesatte i 2019 (FM.2019.26) fogedrettens afgørelse om, at kredit- og morarentesatsen på en forbrugerkreditaftale skulle nedsættes fra en kreditrente på 18 procent pr. måned til 18 procent årligt.

Straffelovens § 282 indeholder en bestemmelse om åger. Efter straffelovens § 282 straffes den, som udnytter en anden persons betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, manglende indsigt, letsind eller et bestående afhængighedsforhold til i et aftaleforhold at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen, eller som der ikke skal ydes vederlag for. Det er efter bestemmelsen en betingelse, at der foreligger udnyttelse af en bestemt persons økonomiske vanskeligheder mv. Bestemmelsen indeholder derfor ikke en begrænsning af kreditomkostningernes størrelse.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomhed om et loft over de samlede omkostninger i form af et omkostningsloft. Bestemmelsen har til formål at sikre en entydig og effektiv grænse for, hvor meget en forbruger samlet set kan komme til at betale for en kreditaftale over hele kredittens løbetid, selvom forbrugeren misligholder kreditten og dermed pålægges misligholdelsesomkostninger.

Det foreslås i § 11 b, stk. 1, 1. pkt., at en fysisk eller juridisk person ikke må opkræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, når forbrugeren har betalt omkostninger, der tilsammen udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb. I 2. pkt., foreslås det, at den foreslåede bestemmelse også gælder for den, som den fysiske eller juridiske person overdrager kreditaftalen til.

Bestemmelsen omfatter både forbrugslånsvirksomheder og erhvervsdrivende, som ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed. Virksomheder, der udbyder forbrugslån, men som ikke er omfattet af anvendelsesområdet i lovens § 1, stk. 1, vil derfor være omfattet af forslaget til § 11 b, stk. 1. Det medfører, at en detailhandler, der rent undtagelsesvist tilbyder en forbruger en afdragsordning i forbindelse med køb af en vare er omfattet af bestemmelsen.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder forbrugerkreditaftaler, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler, herunder også pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede § 11 a også skal gælde for pengeinstitutter og ejendomskreditselskaber.

Bestemmelsen omfatter også virksomheder, der burde have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, men som ikke har søgt om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed.

Bestemmelsen finder endelig anvendelse på fysiske og juridiske personer, der ikke er erhvervsdrivende. Det medfører, at en kreditaftale indgået mellem to privatpersoner er omfattet af denne bestemmelse. Som eksempel kan nævnes en kreditaftale, der er formidlet på sociale medier, og hvor kreditgiveren ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, fordi kreditgivningen ikke kan betegnes som erhvervsmæssig. Som et andet eksempel kan nævnes kreditaftaler indgået mellem nærtstående, f.eks. kreditaftaler indgået mellem forældre og børn.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er efter § 2, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, en person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

Det samlede kreditbeløb skal fortolkes på samme måde som efter definitionen i kreditaftalelovens § 4, nr. 12, hvorefter der ved samlet kreditbeløb forstås loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.

Ved omkostninger forstås for det første de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen. Dette omfatter ifølge kreditaftalelovens § 4, nr. 7, alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt

indgåelsen af aftalen om sådanne accessoriske tjenesteydelser er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

Omkostninger omfatter også omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i en kreditaftale indgået med en forbruger. Morarenter, rykkergebyrer og omkostninger til inkasso skal derfor også medregnes ved beregningen af omkostninger efter den foreslåede § 11 b, stk. 1. Omkostninger i forbindelse med sagsanlæg ved domstolene er derimod ikke omfattet af omkostningsloftet.

Bestemmelsen medfører, at når der er påløbet omkostninger efter en kreditaftale indgået med en forbruger, som udgør 100 procent af det samlede kreditbeløb, så må den fysiske eller juridiske person ikke opkræve yderligere omkostninger af forbrugeren. Det gælder uanset, at forbrugeren fortsat er i restance med hele eller dele af kreditten. En fysisk eller juridisk person, der ved fogedretten søger at foretage udlæg for en restance efter en kreditaftale, kan derfor kun få dækning for sine omkostninger herved, hvis disse omkostninger sammenlagt med de øvrige omkostninger kan rummes inden for 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Har en forbruger betalt omkostninger, der overstiger beløbet beregnet efter den foreslåede bestemmelse i § 11 b, stk. 1, skal den fysiske eller juridiske person, der har modtaget beløbet, tilbagebetale den andel, som overstiger 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Den foreslåede bestemmelse gælder også for den, som en fysisk eller juridisk person overdrager kreditaftalen til. Overdrager en fysisk eller juridisk person kreditaftalen til en anden virksomhed, skal denne virksomhed ved beregningen af, om omkostningsloftet er nået, medtage de omkostninger, som allerede er pålagt forbrugeren af forbrugslånsvirksomheden.

Ved kassekreditter, som skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, skal omkostningsloftet beregnes i forhold den kreditramme, som er fastlagt i kreditaftalen. Hvis en fuld indfrielse af kassekreditten medfører, at forbrugeren igen får mulighed for at trække midler fra kassekreditten, nulstilles omkostningsloftet. Dette gælder også for andre revolverende kreditter.

Forslaget til § 11 b, stk. 1, indskrænker ikke forbrugerbeskyttelsen i medfør af anden lovgivning. Rentelovens regler om f.eks. rykkergebyrer, hvorefter der højst kan kræves et rykkergebyr på 100 kr. for hver rykkerskrivelse, dog højst for 3 skrivelser for samme ydelse, gælder derfor forsat.

Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 b, stk. 1, foreslås med forslaget til en ny § 30, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Endvidere vil grove eller gentagne overtrædelse af § 11 b, stk. 1, kunne føre til, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 18, stk. 1, nr. 6.

Da den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 2, kun finder anvendelse på forbrugslånsvirksomheder omfattet af lovens § 1, stk. 1, vil grov eller gentagen overtrædelse af § 11 b, stk. 1, begået af andre fysiske og juridiske personer ikke være strafbelagte. Det betyder, at f.eks. en privatperson, der opkræver omkostninger i strid med § 11 b, stk. 1, af et familiemedlem, ikke vil kunne straffes. Tilsvarende gælder for virksomheder, der ikke er omfattet af § 1, stk. 1. Som eksempel kan nævnes en detailhandler, der undtagelsesvist yder en forbruger kredit i forbindelse med køb af en vare.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 11 b, stk. 1, er den pågældende virksomhed, der opkræver omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb, når kreditaftalen ikke er sikret ved fast ejendom.

Gerningsindholdet består i at opkræve omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb. Bestemmelsen i § 30, stk. 2, finder kun anvendelse, hvis dette kan betegnes som en grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelsen.

Enkeltstående overtrædelser af § 11 b, stk. 1, vil derfor ikke være strafbare, såfremt overtrædelser kan betegnes som en mindre overtrædelse, f.eks. fordi grænsen på 100 procent af det samlede kreditbeløb kun netop er overskredet. Derimod vil en forbrugslånsvirksomhed, som systematisk opkræver omkostninger, som samlet udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb, kunne straffes efter den foreslåede bestemmelse. Tilsvarende gælder for væsentlige enkeltstående overtrædelser, f.eks. hvor en forbrugslånsvirksomhed opkræver omkostninger, som samlet udgør flere 100 procent af det samlede kreditbeløb.

Det foreslås i § 11 b, stk. 2, nr. 1, at loftet over de samlede omkostninger ikke finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Det gælder uanset, om kreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejerpantebrev. Denne undtagelse finder derimod ikke anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås endvidere i § 11 b, stk. 2, nr. 2, at loftet over de samlede omkostninger ikke finder anvendelse på aftaler om kassekreditter, der ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato.

Ved en kassekredit forstås, jf. forslaget til § 2, nr. 4, en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.

Kassekreditter, der skal ikke skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, er ikke omfattet af forslaget til et omkostningsloft efter forslagets § 11 b, stk. 1, da det ikke er muligt at beregne et omkostningsloft for disse kassekreditter. En forbruger har imidlertid efter forslaget til § 11 c mulighed for at anmode om, at forbrugslånsvirksomheden ændrer en kassekredit, når kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag. Der henvises til bemærkningerne til § 11 c.

Undtagelsen finder ikke anvendelse på revolverende kreditter, når disse skal være fuldstændigt indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, og kreditten først herefter revolverer.

§ 11 c

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Der findes i dag ikke regler, som forpligter en forbrugslånsvirksomhed til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag.

Det foreslås i § 11 c, at en forbrugslånsvirksomhed efter anmodning fra en forbruger skal ændre en kassekredit og som ikke skal være indfriet inden en på forhånd fastlagt dato, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag.

Bestemmelsen finder i modsætning til §§ 11 a og b kun anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, da kassekreditter i praksis kun udbydes af disse virksomheder.

En forbrugslånsvirksomhed er defineret i § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. § 1, stk. 1. Dette begreb omfatter derfor alle virksomheder, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, herunder også pengeinstitutter og ejendoms-kreditselskaber. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1, samt bemærkningerne hertil, hvor det foreslås, at den foreslåede bestemmelse i § 11 a også skal gælde for pengeinstitutter og ejendoms-kreditselskaber.

Ved en kassekredit forstås, jf. forslaget til § 2, nr. 4, en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto.

Bestemmelsen har til formål at give forbrugere mulighed for at ændre en kassekredit, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag. En kassekredit er ikke omfattet af omkostningsloftet i forslaget til § 11 b, stk. 1, jf. stk. 2. For at give forbrugeren mulighed for at få en kredit ydet som en kassekredit omfattet af omkostningsloftet foreslås det derfor, at forbrugeren skal have ret til at få ændret en kassekredit til en kreditaftale med afdrag. Denne kreditaftale vil både være omfattet af ÅOP-loftet i forslaget til § 11 a, stk. 1, og af omkostningsloftet i forslaget til § 11 b, stk. 1.

Forpligtelsen til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag indtræder først, når kreditrammen er fuldt udnyttet. Det vil sige, når forbrugeren ikke kan udnytte kassekreditten yderligere. Kassekreditten kan være fuldt udnyttet, fordi forbrugeren har fået udbetalt hele kreditrammen, eller fordi der er blevet tilskrevet renter, så kreditrammen nu er fuldt udnyttet. I begge tilfælde har forbrugeren ret til at få ændret kassekreditten til en kreditaftale med afdrag.

Forbrugslånsvirksomheden er kun forpligtet til at ændre en kassekredit til en kreditaftale med afdrag på forbrugerens anmodning. Der stilles ikke formkrav til denne anmodning. Enhver tilkendegivelse fra en forbruger om at afvikle en kassekredit skal derfor anses for at være en anmodning om at få ændret kassekreditten til en kreditaftale med afdrag. Tilkendegivelsen kan både være mundtlig eller skriftlig.

Til nr. 5 (§ 15, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af den gældende bestemmelse, at Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om forbrugslånsvirksomheder samt regler udstedt i medfør heraf, idet § 14 om ufordelagtig behandling eller følger på baggrund af ansattes indberetning af overtrædelser til Finanstilsynet eller til virksomhedens interne whistleblowerordning dog udtrykkeligt er undtaget.

Der foreslås med lovforslaget et loft over de kreditomkostninger, en fysisk eller juridisk kan opkræve i forbindelse med en kreditaftale indgået med en forbruger i form af et ÅOP-loft efter § 11 a, stk. 1, og et omkostningsloft efter §§ 11 b og c. For en nærmere beskrivelse af disse bestemmelser henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Da de foreslåede bestemmelser også finder anvendelse på andre end forbrugslånsvirksomheder, bør anvendelsesområdet for § 15, stk. 1, indskrænkes til kun at finde anvendelse på forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås derfor, at det præciseres i § 15, stk. 1, at Finanstilsynets tilsyn kun omfatter forbrugslånsvirksomheder.

Det betyder, at Finanstilsynet ikke fører tilsyn med, om kreditter mellem private eller ydet af virksomheder, der ikke er forbrugslånsvirksomheder, jf. § 1, stk. 1, overholder de foreslåede regler i §§ 11 a-c. Finanstilsynet vil ikke kunne tage stilling til de civile retlige konsekvenser af en manglende efterlevelse af §§ 11 a-c. Dette spørgsmål hører under de private ankenævn og domstolene.

Bliver Finanstilsynet opmærksom på, at en forbrugslånsvirksomhed har overtrådt reglerne i §§ 11 a – c, vil Finanstilsynet orientere Forbrugerombudsmanden, som har mulighed for at føre et kollektivt søgsmål ved domstolene. Tilsvarende gør sig gældende, hvis Finanstilsynet bliver opmærksom på en kredit ydet af en erhvervsdrivende, der ikke er forbrugslånsvirksomhed, i strid med §§ 11 a – c.

Til nr. 6. (§ 18, stk. 1, nr. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Der er tale om en konsekvensændring, da der er tilføjet et nyt nr. i § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomhed.

Til nr. 7. (§ 18, stk. 1, nr. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Der er tale om en konsekvensændring, da der er tilføjet et nyt nr. i § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomhed.

Til nr. 8. (§ 18, stk. 1, nr. 7, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det følger af § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at Finanstilsynet i en række tilfælde kan inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse. En tilladelse kan blandt andet inddrages, hvis forbrugslånsvirksomheden selv anmoder herom, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder efter, at tilladelsen er givet, hvis virksomheden ikke har udøvet forbrugslånsvirksomhed i en samlet periode på 6 måneder, har opnået tilladelsen på et urigtigt eller vildledende oplysninger eller ikke længere opfylder betingelserne efter lovens § 3. Endvidere kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat sine forpligtelser efter lov om forbrugslånsvirksomheder, hvidvaskloven eller regler udstedt i medfør heraf.

Der foreslås med forslaget en ændring af de omstændigheder, der efter § 18, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomhed giver Finanstilsynet mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse.

Det foreslås i § 18, stk. 1, nr. 8, at Finanstilsynet skal have mulighed for at inddrage en tilladelse til at udøve forbrugslånsvirksomhed i de tilfælde, hvor virksomheden groft eller gentagne gange har tilsidesat sine forpligtelser efter §§ 11 a og b i markedsføringsloven.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, at der foreligger en grov overtrædelse, eller at det kan dokumenteres, at virksomheden gentagne gange har overtrådt forbuddet i § 11 a i markedsføringsloven. Dette krav vil for eksempel være opfyldt, hvis virksomheden tilsidesætter et påbud fra Forbrugerombudsmanden. Bestemmelsen har sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i forslagets § 2, nr. 1, om et markedsføringsforbud i markedsføringslovens § 11 a. Se nærmere herom under bemærkningerne til § 2, nr. 1.

Bestemmelsen bevirker, at Finanstilsynet får en passende reaktionsmulighed over for forbrugslånsvirksomhederne i relation til de foreslåede markedsføringsforbud. Bestemmelsen forudsætter et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden, som er tilsynsmyndighed efter reglerne i markedsføringsloven. Det vil således være Forbrugerombudsmanden, der orienterer Finanstilsynet i tilfælde af gentagne eller grove overtrædelser af §§ 11 a og 11 b i markedsføringsloven.

Det er tilsigtet med den foreslåede ændring, at en forbrugslånsvirksomhed, der ikke overholder reglerne for markedsføring af deres produkter, vil kunne få inddraget sin tilladelse af Finanstilsynet, hvorefter den pågældende virksomhed ikke længere vil kunne udøve forbrugslånsvirksomhed. Inddragelsen af tilladelsen må kun ske, hvis der ikke findes en mindre vidtgående reaktion, som vil kunne opnå samme resultat.

Til nr. 9. (§ 30, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

§ 30 i lov om forbrugslånsvirksomheder indeholder bestemmelser om straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven.

Det følger af § 30, stk. 5, i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 2* i § 30, hvorefter grov og gentagne overtrædelser af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Dette vil medføre, at grov og gentagne overtrædelser af de foreslåede bestemmelser i § 11 a, stk. 1, om et loft over de årlige omkostninger i procent og i § 11 b, stk. 1, om et loft over de samlede kreditomkostninger vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. For beskrivelse af ansvarssubjekter og den strafbare handling vedrørende de strafbelagte bestemmelser henvises der til lovforslagets § 1, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

Da § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, omhandler et forbud for virksomheden, er ansvarssubjektet for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden.

Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er, at der vil blive rejst tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og denne medvirken ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Dette skal sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt.

Bødeniveauet for overtrædelse af lov om forbrugslånsvirksomhed bør fastsættes efter en model svarende til lov om finansiel virksomhed, så forbrugslånsvirksomheder opdeles i 5 kategorier efter deres økonomiske størrelse, og hvor der for hver kategori fastsættes følgende tre overordnede bødeniveauer:

- Et særligt lavt bødeniveau for bagatelagtige overtrædelser.
- Et skærpet bødeniveau for særligt grove overtrædelser.

– Et generelt bødeniveau, som favner de resterende overtrædelser.

Ved udmåling af bødestraf bør der tages udgangspunkt i det generelle bødeniveau.

Bøder bør herefter udmåles efter følgende principper:

	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 1</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 2</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 3</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 4</i>	<i>Bødeniveau for virksomheder i omsætningskategori 5</i>
<i>Nettoomsætning</i>	<i>- 50. mio. kr.</i>	<i>+ 50 mio. kr. – 100 mio. kr.</i>	<i>+ 100 mio. kr. – 1 mia. kr.</i>	<i>+ 1 mia. kr. – 10 mio. kr.</i>	<i>+ 10 mio. kr.-100 mio. kr.</i>
<i>Bøde for bagatel-overtrædelser for virksomheder</i>	<i>10.000 kr.</i>	<i>20.000 kr.</i>	<i>30.000 kr.</i>	<i>40.000 kr.</i>	<i>50.000 kr.</i>
<i>Generelt niveau for virksomhedsbøder*</i>	<i>25.000 kr. – 100.000 kr.</i>	<i>50.000 kr. – 200.000 kr.</i>	<i>150.000 kr. – 600.000 kr.</i>	<i>500.000 kr. – 2 mio. kr.</i>	<i>1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.</i>
<i>Skærpet niveau for virksomhedsbøde*</i>	<i>500.000 kr. – 1 mio. kr.</i>	<i>750.000 kr. – 2 mio. kr.</i>	<i>1,5 mio. kr. – 5 mio. kr.</i>	<i>4 mio. kr. – 15 mio. kr.</i>	<i>9 mio.kr. – 50 mio. kr.</i>

Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 1, nr. 117, L 39, Folketingstidende A 2016, s. 119 nederst.

Anvendelsen af fængselsstraf vil især være relevant i, men ikke begrænset til, tilfælde af særligt grove, gentagne, systematiske eller forsætlige overtrædelser af lovens krav. Der henvises i øvrigt til straffelovens § 80.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende fysiske eller juridiske person ikke kan straffes for handlingen eller undladelsen efter andre alvorligere bestemmelser i straffeloven.

Til § 2

Til nr. 1 (Kapitel 3, Særlige markedsføringsformer, i Lov om markedsføring)

§ 11 a

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 11 a, stk. 1, at markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Forbuddet vil gælde enhver handling foretaget i erhvervsøjemed, der har til formål at fremme afsættningen af forbrugerkreditaftaler. Forbuddet relaterer sig til markedsføringen af selve forbrugerkreditaftalen og ikke forbrugslåsvirksomheden i sig selv. Forbrugslåsvirksomheden vil således fortsat kunne markedsføre f.eks. sit navn, logo eller andre kendetegn, der identificerer forbrugslåsvirksomheden. Såfremt markedsføringen indeholder en opfordring til at optage forbrugerkreditaftaler, vil der derimod være tale om markedsføring af en forbrugerkreditaftale. Det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt markedsføringen indeholder opfordring til at optage forbrugerkreditaftaler.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslåsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er defineret i markedsføringslovens § 2, nr. 1, som en fysisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Efter markedsføringslovens § 1 a sidestilles en juridisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv, i markedsføringsloven med en forbruger.

Ved forbrugslåsvirksomhed forstås i overensstemmelse med § 2, nr. 1, i lov om forbrugslåsvirksomheder en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. lovens § 1, stk. 1. Lovens § 1, stk. 1, vedrører kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed, kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og hvor kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

Det afgørende for, om en forbrugslåsvirksomhed er omfattet af forbuddet er, at forbrugslåsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover.

Ved årlige omkostninger i procent forstås i overensstemmelse med kreditaftalelovens § 4, nr. 9, de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4, i kreditaftaleloven.

Forbuddet vil indebære, at hvis en forbrugslåsvirksomhed udbyder en enkelt forbrugerkreditaftale med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, vil det ikke være tilladt for virksomheden at markedsføre nogen former for forbrugerkreditaftaler uanset årlige omkostninger i procent. Derimod vil forbrugslåsvirksomheder, der udelukkende udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på mindre end 25 procent, ikke være omfattet af forbuddet, og de vil således kunne markedsføre alle deres forbrugerkreditaftaler, jf. dog den foreslåede § 11 b. Efter den foreslåede § 11 b vil enhver markedsføring af forbrugslåsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere være forbudt, medmindre kredit udbydes med sikkerhed i fast ejendom, jf. stk. 2, eller med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen

efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, jf. stk. 3.

Både fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, som defineret i lov om kreditaftaler, er omfattet af forbuddet. Således vil eksempelvis influenter og låneplatforme også være omfattet. En forbrugslånsvirksomhed vil dermed ikke lovligt kunne indgå aftale f.eks. med en influent om at markedsføre forbrugerkreditaftaler på forbrugslånsvirksomhedens vegne.

Forbuddet vil gælde alle steder, uanset hvilket medie markedsføringen finder sted, jf. dog undtagelserne i den foreslåede stk. 3. Til eksempel må markedsføring hverken ske online, herunder på internettet, sociale medier eller applikationer, i tv, radio eller i trykte medier, på skilte eller digitale skærme i det offentlige rum, på eller i offentlige transportmidler, i forretningsvinduer eller på private husgavle og lignende.

Markedsføringsforbuddet foreslås indført for at begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger, som i dag finder sted. Forbuddet skal understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og indgår forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

Overtrædelse af forbuddet vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Efter lovforslagets § 1, nr. 8, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange ikke efterlever forbuddet i markedsføringslovens § 11 a. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Det foreslås i § 11 a, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Det vil gælde i lighed med ÅOP-loftet, uanset om kreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejerpantebrev. Forbuddet i § 11 a, stk. 1, vil derimod finde anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 1, at markedsføring af kreditaftaler til forbrugeregerne må ske på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted.

Ved forretningssted forstås i overensstemmelse med forbrugeraftaleloven ethvert ikke-flytbart detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende fast udøver sin aktivitet, eller ethvert flytbart detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende udøver sin aktivitet på sædvanligt grundlag. Markedsføring må således gerne ske i forbrugslånsvirksomhedens eget forretningslokale, men ikke f.eks. på forretningslokalets husgavl eller på en tilhørende parkeringsplads.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 2, at markedsføring af kreditaftaler til forbrugere gerne må ske på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden.

Markedsføring må således gerne ske på forbrugslånsvirksomhedens egen hjemmeside, hvorfra en forbruger kan optage en kreditaftale, men ikke som bannerreklamer eller lignende på internettet.

Markedsføring må endvidere gerne ske i forbrugslånsvirksomhedens system til brug for fjernsalg, forudsat at det drives af forbrugslånsvirksomheden. Et eksempel herpå kan være forbrugslånsvirksomhedens egen applikation, hvorfra en forbruger kan optage en forbrugerkreditaftale. I så fald må markedsføring af forbrugerkreditaftalen gerne ske i applikationen.

Det foreslås i § 11 a, stk. 3, nr. 3, at markedsføring af kreditaftaler til forbrugere gerne må ske, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, b) kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren og c) markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

Der skal være tale om en specifik vare eller tjenesteydelse. Der må således ikke være tale om markedsføring af muligheden for kredit i form af henstand med betalingen for varer eller tjenesteydelser generelt.

Derudover er det et krav, at kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren. Markedsføring af kreditten vil således ikke kunne ske eksempelvis i tv, i trykte reklamer eller i det offentlige rum.

Endelig er det et krav, at markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

Undtagelsen vil medføre, at f.eks. en kreditformidler vil kunne markedsføre muligheden for finansiering af en specifik vare i eget forretningslokale eller på egen hjemmeside. I så fald skal markedsføringen indeholde de oplysningskrav, der er angivet i markedsføringslovens § 18.

Undtagelserne foreslås indført, da det fortsat vil være lovligt at udbyde forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent og derover, jf. dog det i lovforslagets § 1, nr. 1, fastsatte ÅOP-loft. Undtagelserne skal sikre, at forbrugere fortsat har mulighed for aktivt at afsøge markedet for forbrugerkreditaftaler. I den forbindelse skal udbyderne overholde de oplysningskrav, der følger af markedsføringslovens § 18.

§ 11 b

Det foreslås i § 11 b, stk. 1, at enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Forbuddet vil som udgangspunkt gælde enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler. Det betyder, at enhver handling foretaget i erhvervsøjemed, der har til formål at fremme afsætningen af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomhedens forretning i øvrigt, er omfattet af forbuddet. Forbuddet vil indebære, at forbrugslånsvirksomheden hverken må markedsføre forbrugslånsvirksomheden, herunder f.eks. navn, logo eller andre kendetegn, der identificerer forbrugslånsvirksomheden, eller forbrugerkreditaftaler uanset årlig omkostning i procent, hvis markedsføring sker i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Ved forbrugslånsvirksomhed forstås i overensstemmelse med § 2, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder en virksomhed, der udbyder kreditaftaler til forbrugere, jf. lovens § 1, stk. 1. Lovens § 1, stk. 1, vedrører kreditaftaler, der ydes helt eller delvis med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos en anden virksomhed, kreditaftaler, der ydes uafhængigt af et køb af en vare eller tjenesteydelse, eller kreditaftaler, der udgør et selvstændigt forretningsområde i virksomheden, og hvor kreditten ydes med henblik på erhvervelse af varer eller tjenesteydelser hos virksomheden.

En kreditaftale er defineret i § 2, nr. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder, som en aftale, hvorved en virksomhed yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, bortset fra aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres. Begrebet kreditaftaler omfatter både kreditaftaler med fast løbetid og kreditaftaler med variabel løbetid, f.eks. kassekreditter.

En forbruger er defineret i markedsføringslovens § 2, nr. 1, som en fysisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Efter markedsføringslovens § 1 a sidestilles en juridisk person, der hovedsagelig handler uden for sit erhverv, i markedsføringsloven med en forbruger.

Både fysiske og juridiske personer, herunder kreditgivere og kreditformidlere, som defineret i lov om kreditaftaler, er omfattet af forbuddet. Således vil eksempelvis influenter og låneplatforme være omfattet, og en forbrugslånsvirksomhed vil f.eks. ikke lovligt kunne indgå aftale med en influent om at markedsføre forbrugslånsvirksomheden eller forbrugerkreditaftaler til forbrugere på forbrugslånsvirksomhedens vegne.

Forbuddet vil gælde alle steder, uanset hvilket medie markedsføringen finder sted. Til eksempel må markedsføring hverken ske online, herunder på internettet, sociale medier eller applikationer, i tv eller radio, på streamingtjenester, i trykte medier, på skilte eller digitale skærme i det offentlige rum, på eller i offentlige transportmidler, i forretningsvinduer eller på private husgavle og lignende.

Det afgørende for, om forbuddet vil finde anvendelse er, at markedsføringen af forbrugslånsvirksomheden eller forbrugerkreditaftaler sker i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Det vil f.eks. gælde ved markedsføring i reklameblokke, som programsponsorat eller som produktplacering. Flere programmer med indbyrdes sammenhæng skal i den forbindelse ses som en helhed. Det vil således ikke være tilladt at placere reklamer for forbrugslånsvirksomheder eller forbrugerkreditaftaler i et optaksprogram til et program, der er sponsoreret af eller indeholder reklameblokke med markedsføring af spil eller spiludbydere. Forbuddet vil derimod ikke omfatte forbrugslånsvirksomheders sponsorering af f.eks. sportsklubber og lignende.

Ved spil forstås i overensstemmelse med § 5, nr. 1-9, i spilleloven lotteri, kombinationsspil og væddemål. Lotteri defineres heri som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen udelukkende beror på tilfældighed. Kombinationsspil defineres som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen beror på en kombination af færdighed og tilfældighed. Endelig defineres væddemål som aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor der væddes om resultatet af en fremtidig begivenhed eller indtræffelse af en fremtidig hændelse.

Det påhviler den enkelte forbrugslånsvirksomhed selv at sikre sig, at der ikke købes reklametid eller sker anden markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Markedsføringsforbuddet foreslås indført for at begrænse den intensive markedsføring af forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger, som i dag finder sted. Særligt i forbindelse med sportsprogrammer ses markedsføring af forbrugerkreditaftaler eller forbrugslånsvirksomheder ofte i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere. Forbuddet skal understøtte, at færre forbrugere bliver eksponeret for og optager forbrugerkreditaftaler med høje omkostninger til brug for spil med risiko for at blive fanget i en gældsspiral.

Overtrædelse af forbuddet vil kunne straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Efter lovforslagets § 1, nr. 8, vil Finanstilsynet få mulighed for at inddrage en forbrugslånsvirksomheds tilladelse, hvis virksomheden groft eller gentagne gange ikke efterlever forbuddet i markedsføringslovens § 11 b. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Det foreslås i § 11 b, stk. 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Det gælder i lighed med ÅOP-loftet, uanset om kreditaftalen sikres ved direkte pant eller ved et ejer-pantebrev. Forbuddet i § 11 b, stk. 1, finder derimod anvendelse, hvis en kreditaftale sikres ved pant i f.eks. en bil eller båd.

Det foreslås i § 11 b, stk. 3, at markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere gerne må ske, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

Forslaget vil medføre, at der gerne må ske markedsføring af finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere. Derved begrænses forbuddet i § 11 b, stk. 1, til markedsføring af forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling og virksomheder, der udbyder forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling.

Undtagelsen foreslås indført, da finansieringskøb af en vare eller tjenesteydelse ikke i samme grad som forbrugerkreditaftaler med kontant udbetaling vurderes at kunne fremme ludomani ved markedsføring i forbindelse med markedsføring af spil og spiludbydere.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 37, stk. 3, i lov om markedsføring)

Det følger af den gældende bestemmelse i markedsføringslovens § 37, stk. 3, at overtrædelse af bestemmelserne i § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, 3 og 4, § 7, stk. 1, §§ 9-11, § 14, stk. 1, § 15, § 16, stk. 3, § 18 og § 19, § 20, stk. 1 og 3, og § 21 og forsætlig overtrædelse af § 22 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i § 37, stk. 3, efter »9-11,« at indsætte »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

Med forslaget strafsanktioneres overtrædelse af markedsføringsforbuddene i markedsføringslovens § 11 a, stk. 1 og § 11 b, stk. 1, som foreslået i lovforslagets § 2, nr. 1. Strafferammen er bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

I forbindelse med strafudmålingen skal der lægges vægt på overtrædelsens grovhed, omfang og den tilsigtede økonomiske gevinst. Overtrædelser, der er enten grove, bevidste eller gentagne, bør straffes med bøder, der har en sådan størrelse, at de har en reel præventiv effekt.

De subjektive krav for at straffe en overtrædelse af markedsføringslovens § 11 a, stk. 1, og § 11 b, stk. 1, er uagtsomhed, jf. straffelovens § 19. Efter straffelovens § 19 er de subjektive krav for at straffe en overtrædelse af særlovgivningen således uagtsomhed, medmindre der er hjemmel til andet i særlovgivningen.

Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. markedsføringslovens § 37, stk. 6.

Bestemmelsen foreslås indført for at sikre effekten af forbuddene mod markedsføring af visse forbrugerkreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder i lovforslagets § 2, nr. 1.

Til § 3

Til nr. 1. (Kapitel 19 a, Offentlig forbrugerinformation, afsnit XI a i lov om finansiel virksomhed)

Kapitel 19 a i afsnit XI a i lov om finansiel virksomhed sætter de lovmæssige rammer for Penge- og Pensionspanelets virksomhed. Penge- og Pensionspanelet blev oprettet i 2007 med det formål at skabe et forum, hvor de finansielle branche- og forbrugerorganisationer kunne arbejde sammen om at fremme den finansielle forståelse og fungere som sparringspartner for sekretariatets arbejde. I bekendtgørelse nr. 1599 af 19. december 2007 er der fastsat nærmere regler om en forretningsorden for Penge- og Pensionspanelet.

Penge- og Pensionspanelet har til formål på en objektiv måde at fremme forbrugernes interesser for og viden om finansielle produkter og ydelser. Panelet består af en formand og 8 medlemmer, der repræsenterer den finansielle sektor, forbrugerorganisationer samt faglige organisationer, og som udpeges af erhvervsministeren. Panelet skal som led i sit arbejde udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser, foretage og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser samt iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

Det foreslås, at reglerne i afsnit IX a om Penge- og Pensionspanelet i lov om finansiel virksomhed ophæves.

Der foreslås en nyaffattelse af § 333 a, hvorefter Finanstilsynet skal fremme den offentlige forbrugerinformation.

Finanstilsynet vil fremover arbejde med at skabe lettilgængelig information og stille interaktive værktøjer til rådighed for forbrugerne på forskellige medieplatforme blandt andet i form af hjemmesiden www.raadtilpenge.dk, grupper på sociale medier. Det med sigte på at øge forbrugernes kendskab til og interesse for finansielle produkter og ydelser og derved styrke forbrugerne i deres beslutninger om valg af finansielle produkter. Det vil sikre større gennemslagskraft for indsatsen på det finansielle forbrugerområde.

Som led i en styrkelse og samling af opgavevaretagelse i regi af Finanstilsynet vil der blive oprettet et rådgivende kontaktudvalg, hvor medlemmer fra forbrugerorganisationer og sektoren deltager med henblik på en sparring og gensidig informationsudveksling. Finanstilsynet vil ligeledes inddrage viden og forslag fra universitetsverdenen, når nye initiativer skal planlægges. Det for at sikre størst mulig gennemslagskraft af forskellige forbrugerrettede informationsinitiativer.

Finanstilsynets arbejde med offentlig forbrugerinformation på det finansielle område vil blive finansieret gennem den årlige afgift, som de finansielle virksomheder under tilsyn betaler til Finanstilsynet efter reglerne i kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at forslaget til § 1 ikke finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der er indgået før den 1. juli 2020. Det betyder, at det foreslåede loft over de årlige omkostninger i procent og omkostningsloftet ikke finder anvendelse på forbrugerkreditaftaler, der indgås før lovens ikrafttræden.

Indgåelse af aftale om forlængelse af en eksisterende kreditaftale med en forbruger anses som indgåelse af en ny kreditaftale med forbrugeren. Indgåelse af en aftale efter 1. juli 2020 om forlængelse af en kreditaftale indgået før 1. juli 2020 vil derfor være omfattet af reglerne.

Forbrugerkreditaftaler, der indgås før lovens ikrafttræden, men først udbetales eller afdrages efter lovens ikrafttræden vil dog ikke være omfattet af forslagens § 1. Det er derfor tidspunktet for aftalens indgåelse, der er afgørende for, om aftalen er omfattet af forslagens § 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at forslaget til § 2 ikke finder anvendelse på handlinger, der er begået før 1. juli 2020. Det betyder, at det foreslåede forbud for markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, samt det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder eller af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, ikke gælder markedsføring af forbrugerkreditaftaler forud for lovens ikrafttræden.

Såfremt en forbrugslånsvirksomhed indgår aftale om markedsføring af forbrugslånsvirksomhedens produkter før 1. juli 2020, hvor markedsføringen af produkterne først sker efter 1. juli 2020, finder det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugerkreditaftaler, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkreditaftaler med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, og det foreslåede forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og af forbrugerkreditaftaler i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere, anvendelse.

Til § 5

Lovforslagets § 20 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk.* 2 og 3, at lovforslagets §§ 1 og 3 kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Markedsføringsloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. markedsføringslovens § 41. Derfor gælder nærværende ændringslovs § 2 heller ikke for Færøerne og Grønland.

UDKAST

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret ved § 11 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

§ 1.---

Stk. 2. Loven finder bortset fra § 9 ikke anvendelse på følgende forbrugslånsvirksomheder:

- 1) Finansielle virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og udenlandske finansielle virksomheder, som driver virksomhed her i landet gennem filialetablering eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.
- 2) Ejendomskreditselskaber omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Stk. 3

Stk. 4

Stk. 5

1. I § 1, *stk. 2*, indsættes efter »§ 9«: »§ 11 a, stk. 1-5 og §§ 11 b og c«.

2. I § 1, indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* § 11 a, *stk. 1* og *6*, finder også anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes af andre erhvervsdrivende end forbrugslånsvirksomheder og af ikke-erhvervsdrivende.«

§ 2.---

Nr. 1

Nr. 2

Nr. 3

3. I § 2 indsættes som nr. 4:

»4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens løbende konto.«

§ 11. ---

4. Efter kapital 4 indsættes:

»Kapitel 4 a

Forbud mod indgåelse af visse kreditaftaler m.v.

§ 11 a. En fysisk eller juridisk person må ikke indgå en kreditaftale med en forbruger hvis de årlige omkostninger i procent overstiger 35 procent. De årlige omkostninger i procent beregnes efter § 16 i kreditaftaleloven.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, kan ikke kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til årlige omkostninger i procent på 35 procent. 1. pkt. finder ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1.

Stk. 4. Medfører stk. 3 en formindskelse af restgælden, skal forbrugeren betale denne i overensstemmelse med den ordning, der er aftalt med forbrugslånsvirksomheden, dog således at afkorting sker i den eller de ydelser, der forfalder først.

Stk. 5. En forbrugslånsvirksomhed, der har indgået en kreditaftale med en forbruger i strid med stk. 1, skal foretage en genberegning af kreditaftalen.

Stk. 6. En fysisk eller juridisk person, som ikke er en forbrugslånsvirksomhed, og som har indgået en kreditaftale i strid med stk. 1, kan

kun kræve det samlede kreditbeløb tilbagebetalt. 1. pkt. finder også anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, der ikke har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed efter § 3, stk. 1.

§ 11 b. En fysisk eller juridisk person må ikke kræve omkostninger, herunder omkostninger i forbindelse med misligholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, når forbrugeren har betalt omkostninger der tilsammen udgør mere end 100 procent af det samlede kreditbeløb. 1. pkt. gælder også for den, som den fysiske eller juridiske person overdrager kreditaftalen til.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på følgende aftaler:

- 1) Kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.
- 2) Kassekrediter.

§ 11 c. En forbrugslånsvirksomhed skal efter anmodning fra en forbruger ændre en kassekredit, hvor kreditrammen er fuldt udnyttet, til en kreditaftale med afdrag.«

§ 15. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 14 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven.

§ 18.

5. I § 15, stk. 1, ændres »overholdelsen« til: »forbrugslånsvirksomheders overholdelse«.

6. I § 18, stk. 1, nr. 5 slettes »eller«, og i nr. 6 ændres »lov om kreditaftaler.« til: »lov om kreditaftaler, eller«.

7. I § 18, stk. 1, indsættes som nr. 7:

»7) groft eller gentagne gange tilsidesætter sine pligter efter markedsføringslovens § 11 a.«

§ 30.---

8. I § 30 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Grov eller gentagen overtrædelse af § 11 a, stk. 1, eller § 11 b, stk. 1, straffes med

bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning«.

Stk. 2-7 bliver stk. 3 – 8.

§ 2

§ 11. ---

I lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring, som senest ændret ved lov nr. 1309 af 6. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12:

»Forbud mod markedsføring af visse kreditaftaler og forbrugslånsvirksomheder

§ 11 a. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere er forbudt, såfremt forbrugslånsvirksomheden udbyder forbrugerkredit med årlige omkostninger på 25 procent eller derover, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. Markedsføring af kreditaftaler til forbrugere må gerne ske

- 1) på forbrugslånsvirksomhedens forretningssted,
- 2) på forbrugslånsvirksomhedens hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af forbrugslånsvirksomheden, og
- 3) hvis kredit udbydes med henblik på køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, hvorefter

a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren,

- b) kreditaftalen markedsføres på sælgerens forretningssted, hjemmeside eller i et system til brug for fjernsalg, som drives af sælgeren og
- c) markedsføringen sker i tilknytning til oplysningen om varens eller tjenesteydelsens kontantpris.

§ 11 b. Enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere er forbudt, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved markedsføring af kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Stk. 3. Markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere må gerne ske, hvis kredit udbydes med henblik på køb af en vare eller tjenesteydelse, hvorefter køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.«

2. I § 37, stk. 3, indsættes efter »9-11,«: »§ 11 a, stk. 1, § 11 b, stk. 1,«.

§ 3

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. *Afsnit IX a* affattes således:

Afsnit IX a
Penge- og Pensionspanelet

Kapitel 19 a

»Offentlig forbrugerinformation

Kapitel 19 a

Penge- og Pensionspanelet

§ 333 a. Erhvervsministeren nedsætter Penge- og Pensionspanelet, som består af en formand og 8 medlemmer. Formanden skal have særligt kendskab til forbrugeradfærd.

Stk. 2. Panelet udpeges efter følgende indstilling:

- 1) 1 medlem indstilles af Finansrådet og Børsmæglerforeningen i Danmark.
- 2) 1 medlem indstilles af Forsikring & Pension.
- 3) 1 medlem indstilles af Realkreditrådet og Realkreditforeningen i forening eller hver for sig.
- 4) 1 medlem indstilles af Investeringsfundsbranchen.
- 5) 1 medlem indstilles af Landsorganisationen i Danmark, Akademikernes Centralorganisation og Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd i forening eller hver for sig.
- 6) 1 medlem indstilles af Dansk Aktionærforening.
- 7) 2 medlemmer indstilles af Forbrugerrådet.

Stk. 3. Erhvervsministeren udpeger Penge- og Pensionspanelets medlemmer for op til 4 år ad gangen. Panelets formand og medlemmerne kan genudpeges.

Stk. 4. For hvert medlem udpeges en suppleant. Ved et medlems forfald deltager suppleanten på medlemmets vegne.

Stk. 5. Erhvervsministeren fastsætter Penge- og Pensionspanelets forretningsorden.

§ 333 b. Penge- og Pensionspanelet har til formål på en objektiv måde at fremme forbrugernes interesse for og viden om finansielle produkter og ydelser.

Stk. 2. Panelet skal

- 1) udarbejde objektiv forbrugerinformation om finansielle produkter og ydelser,
- 2) foretage og offentliggøre test af finansielle produkter og ydelser, herunder test foretaget ved brug af anonym informationsindsamling, og

Offentlig forbrugerinformation

§ 333 a. Finanstilsynet fremmer den offentlige forbrugerinformation på det finansielle område.

3) iværksætte og offentliggøre undersøgelser om forbrugerforhold på det finansielle område.

Stk. 3. Penge- og Pensionspanelets sekretariatsbistand stilles til rådighed af Erhvervsministeriet.

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 2. § 1 finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der er indgået før den 1. juli 2020.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 1 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.